

skúlan. Tað dragnaði við endamálinum við Havnarferðini, men kortini man hetta vera tað tíðarskeiðið í lívinum hjá okkum øllum, sum kveikti fleiri spírar enn annars, um vit ikki vóru endaðir í hesi bráðpannuni. Tónleikurin, obligatorisku dagligu túrarnir oman á Kondittarið, at fáa okkum Napoléons-køkur frá Franzi Restorff, kykmyndatúrarnir í Sjónleikarhúsinum og í Havnar Bio, miðnáttarsamkomurnar í Ebenezer, svimjingin í gamla svimjihylinum, politisku kjakinum o.s.fr. Har kom nógv fólk á gátt í Varðagøtu, og sambýlið okkara gjørdist skjótt ein savningarstaður hjá okkum og javningum okkara. Sum vit aðrir las Bjørn nógv hesa tíðina, tjúkkar bøkur um søguligar hendingar og politik. Og tað sum kanska var mest sermerkt við honum, í mun til tíðarkontekstin, var, at hann ongantíð lat seg hála yvir um miðjuna til vinstru handar, har teir flestu ráksnúnu húsadust hesa tíðina. Onkur eitt vet frá miðjuni og annar úti á politiska heimabeitinum hjá Jósupi Stalin, Mao, Enver Hoxha og teirra despotisku sveinum. Bjørn helt fast um sína liberalu kós, høggrumegin miðjuna, men tað skal tó leggjast afturat, at har var eisini rúm fyri eini sterkari sosialari indignation, sum er varðveitt og ment síðani. Hendan tíðin aldi fram lívslong vinarløg, hóast vit fóru hvør sína leið út úr kjallaranum í Varðagøtu í 1975 – fyri 43-44 árum síðani.

Hetta er eisini tíðin, táíð menn fara at hugsa um, hvussu lívið skal livast fram eftir. Vit ivaðust í, um ein so stórir og positivur originalur yvirhvørur kundi finna fljóðið, sum hóskaði til hansara frælsa tanka um lívsins viðurskifti. Bráðliga hendi kortini okkurt, og hann skeklaði saman við fryntligu havnargentuni Beatrice, sum hevur verið honum ein ómetaliga góð kona. Tey hava síðani stuðlað og skorað undir hvørt annað á fyrimyndarligan hátt, og mangur hevur sitið væl í heimi teirra í R. C. Effersøesgøtu 5 øll hesi árini. Bjørn var í øðrum ættarliði av uppreistarfólki, sum ikki ynsktu at tosa ella at skriva á donskum til endaligu próvtøkuna í Hoydølum. Kortini slapst til lestur, men hóast hetta valdi hann at brúka eitt arbeiðsár á Stoypivirkinum hjá Brynjolfi, í Vestmanna, áðrenn hann í 1976 flutti niður til Keypmannahavnar, har hann fór undir lögfrøðilestur á Lærda Háskúla Keypmannahavnar. Tað gekk sum smurt, og hann var longu liðugur við lesnaðin í 1981. Ætlanin var at gerast advokatur, men slokan inn í fulltrúastørvini er trong, tí arbeiðið hann aftur á Stoypivirkinum í Vestmanna eina tíð. Tað gjørdi hann eisini, táíð Beatrice og hann giftust, tí var ein strofan, í til høvið yrktum sangi: “.....drekki um tú ert tystur, tí nú giftist Føroya fyrsti stoyppandi juristur.”



Seinri hetta árið fekk hann starv í Líkningaráðnum, og frá 1982 var hann har í hálv tíðarstarvi, samstundis sum hann var hálv tíðarsettur advokatur fulltrúi hjá Mogens Birch. Í 1986 fekk hann málførsluviðurkenning – bestalling – sum advokatur. Birch doyði stutt eftir hetta, bert 72 ára gamal, og tá sat Bjørn einsamallur eftir á advokatskrivstovuni. Seinri allieraði hann seg við aðrar, og nú virka fleiri advokatar í húsunum í Bøgøtu, miðskeiðis í Tórshavn.

Bjørn hevur ikki verið bangin fyri at siga sína meining, heldur ikki í almenna rúminum. Hann er bersøgin av lyndi, dugir væl at skriva og áhaldandi kritikkurin av orsökini til kreppuna og handfaringina av hesi somu gjørdi, at han gjørdist potentielt evni til politiska pallin. Hevði kanska ikki væntað, at Sambandsflokkurin gjørdist pallurin, til tað er tjóðskaparhjártað ov stórt, men hann streyk um tinggáttina í 1994 sum fyrst valdi tingmaður

fyrí Sambandsflokkinn við 646 persónligum atkvøðum. Sum formaður í rættarnevnd lögtingsins fór hann við fullari orku inn í uppruddingina í óskilinum eftir hina miklu búskaparkreppuna, sum rakti bankarnar og samfelagið í 1992. Kann ætla, at hann hevur undirmett djúpu konservatismuna í flokkinum, sum hann, og onkur annar, ætlaði at modernisera. Tað gekk ikki, har kom kuril á, eftir at forstokkaða íhaldnið ikki lat seg flyta. Hann mynstraði av og lamaði seg seinri úr flokkinum. Seinri gjørdist hann formaður í Streymoyar Sjálvstýrisfelag. Flokkinum sum abbi hansara var tingmaður fyrí fyrst í hinari öldini.

Øll hesi árini hevur hann altíð verið tøkur hjá føroyskum miðlum, tá viðmerkingar skuldu gerast til ymisk samfelagsmál, serliga táíð tey høvdu tørv á einum juridiskum sjónarhorni. Tú fært ikki bara vinir av at vera opinskáraður og bersøgin í Føroyum, tvørturímóti, men Bjørn akslar síni skinn við sannleikan, og er harvið við til at halda stikunum kring um samfelagsstrukturarnar í “seyðahøgum” standi.

Yrkisliga er advokatfelagið nú hansara heimabeiti, og

hann kann møta í øllum rættarinstansum. Harumframt er hann svenskur generalkonsul í Føroyum. Alt meiri av tíðini fer nú eisini til at vera um familju, vinir og kenningar. Tey bæði Beatrice eiga tvey børn, Birgit sum er lögfrøðingur og virkar sum slíkur á skrivstovuni hjá pápanum, og hin alkendi listarmaðurin Heiðrikur á Heygum. Abbabørnini eru trý í tali. Bjørn er eisini siglingarmaður, og hevur hann saman við vinum og kenningum siglt við seglum kring um tað mesta av norðara partinum av Europu. Fyrst við Ljómi og nú við Beatrice Ann, sum vit sigldu heim úr Keypmannahavn fyrí hálvum øðrum ári síðani.

Katrin Thomasen, sála, væntaði, at Bjørn fór at lesa søgu. Hann var sera væl útborin í so máta, longu tá vit byrjaðu í Hoydølum, og vestmenningar eru sannførdir um, at hann hevur fingið hesa kálvføðingina við køksborðið hjá Miu. Brynjolfur lærði alvan at skilja, hvussu tær ymsu støðurnar vóru íkomnar í teimum kríggjunum, sum teir debatteraðu, og ofta gekst illa hjá Miu at fáa skaffigreiðirnar á borðið, tí feðgarnir brúktu bestikkið til at seta hermótini

upp og flyta tey alt eftir umstøðunum og gongdini, tað veri seg í seinru styrjöldini og øðrum orrustum ímillum tjóðir á søgunnar slóð.

Tað bleiv kortini jussurin. Í so máta hava vit eisini havt nógv samstarv, og hann hevur mangan verið mær góður í ávikum. Altíð tøkur í hinum endanum – á nátt sum á degi.

Fríggjadagin 4. januar fyllir vestmenningurin Bjørn á Heygum 65 ár. Fari við hesum fáu orðum at ynskja tær hjartaliga til lukku við árunum, og samstundis ynskja tær og tykkum eina bjarta framtíð. Tørvur er ikki á at biðja um meiri vinskapi, hann finst ikki, og vissuliga, sum amen í kirkjunum, fer hesin at halda fram, hagartil annar okkara fer um gravarmúlan. Higartil hevur hetta verið ein góð, undirhaldandi, gevandi og hugkveikjandi ferð, sum ikki fekk hesa eykadimensiónina, møttust vit ikki á hvør sínum prutli utanfyri Dreingjakostdeildina í Hoydølum – summarið 1972.